

ת"פ 41174/08/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 41174-08-20 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופט בכיר חיים נחמייאס

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשם

הכרעת דין

אחרית בראשית:

כמצוות החוק, מקדים ומודיע שהחלטתי לזכות הנאשם, אמנם מחמת הספק הסביר מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום בתיק זה.

כתב אישום:

המדובר בכתב אישום המתייחס לאירוע מיום 17.08.20 שעה 19:00. נטען כנגד הנאשם, שהינו בן זוגה של המתלוננת, שתקפה בכך שדחף אותה ועיקם את ידה, הכל כמבואר בהשתלשלות העניינים המפורטים בכתב האישום. בגין אלו, יוחסה לו עבירה של תקיפה סתם - בן זוג, בניגוד לסעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

השתלשלות הדיונים:

התיק עבר כמה גלגולים. גם התקיים בו הליך גישור, שלא צלח. הועבר לטיפולו בחודש אפריל 2021.

המענה:

ביום 29.06.21 נשמע מענה מפורט מטעם ההגנה כאשר הנאשם מיוצג על ידי סגור ציבורי. לא טען טענת אליבי, גם לא טענה למשפט זוטא, כפר בתקיפה המיוחסת לו. טען שלא דחף ולא עיקם את ידה של המתלוננת. לא התנגד להגשת עדויות ומסמכים, ביקש לזמן לעדות ולחקור נגדית אך את המתלוננת.

פרשת המאשימה:

מטעם המאשימה העידה המתלוננת והיא לבדה בישיבה מיום 06.10.21, דהיינו כ-14 חודשים לאחר האירוע שכתב האישום מדבר בו.

המתלוננת סיפרה שהנאשם והיא נשואים זה לזו כמעט 50 שנה ולהם 5 ילדים (משום מה מנסחת כתב האישום ציינה בכתב האישום שלהם 6 ילדים, אך ברור שהדבר לא מעלה ולא מוריד לענייננו).

הדגישה בפתח עדותה הראשית וגם בהמשכה, כי לאחרונה הייתה מאושפזת בבית חולים כחודש וחצי והינה מבולבלת. טענה שאיננה זוכרת את האירוע. לא זוכרת מה עשה הנאשם. סולחת לבעלה ורוצה לגמור את זה.

בהמשך עדותה, החלה למסור קצת יותר פרטים. העידה כיצד אותו יום יצאה מביתם המשותף וכששבה לא הצליחה לפתוח את הדלת, שכן בעלה השאיר את המפתח מהצד הפנימי של הדלת. כשחזר בעלה, פתח לה את דלת הכניסה האחורית וכשהיא נכנסה וביקשה לסגור את הדלת אחריה, בעלה התפרץ. אך איננה זוכרת יותר מכך.

שבה וציינה המתלוננת שהיא לא רוצה לסבך את העניין, היא רוצה לגמור את העניין הזה.

בשלב זה, ב"כ המאשימה ביקש להגיש את הודעתה בהתאם להוראת סעיף 10א לפקודת הראיות וטען שהעדה טוענת שאיננה זוכרת פרט מהותי. טען שדברי המתלוננת עומדים בסתירה לדברים שמסרה בהודעתה במשטרה.

העדה אישרה שקראה את ההודעה שמסרה במשטרה בטרם עלתה לדוכן העדים, גם אישרה שחתמה עליה ומה שמסרה בה אמת.

הסנגור התנגד לקבלתה כראיה ולחילופין טען שגם אם בית המשפט יקבל את ההודעה, משקלה זעום.

החלטתי לקבל את האמרה בהתאם להוראת סעיף 10א כראיה קבילה (מורה כמובן על תיקון טעות הקלדה בעמ' 7, שורה 7, צריך להיות "קבילה").

כמו כן קיבלתי תיק מוצגים שהוכן על ידי באי כוח הצדדים שסומן ת/2 ועוד נדבר בו.

פרשת ההגנה:

הסנגור לא נח ולא שקט עד שלא מיצה חקירתה הנגדית של המתלוננת, המשתרעת על עמודים 8-14 ומדברת בעד עצמה.

השיבה העדה לסנגור שאיננה זוכרת אם בטרם חתמה על הודעתה קראה את כל מה שנכתב בה. הוסיפה וציינה, שהיא מאמינה לשוטרים ושאני חייבת לקרוא את הדברים שכתבו בטרם חתמה עליהם.

לשאלת הסנגור שבה ואישרה שקראה את הודעתה, אך ציינה ש"זה לא מה שהיה" (עמוד 8, שורה 25). בהמשך טענה שכל מה שנכתב - מפיה. הגם שעברה שנה וחודשיים ימים מאז קרות האירוע, הכל אמת, אין לה מה לשקר, היא לא שקרנית, הכל אמיתי. הוסיפה שאיננה "רוצה לסבך את העניין" (עמ' 9, שורה 4).

חזרה והסבירה שהמתינה לבעלה כשעה עד ששב לביתם על מנת שתוכל להיכנס פנימה מבעד לדלת האחורית. לה לא היה מפתח לדלת זו, אלא אך ורק לבעלה. כששב, פתח לה את הדלת שבה המדובר, אז נכנסה הביתה פנימה.

אישרה שהתקשרה למשטרה סמוך לאחר האירוע ולא בגלל המפתח, אלא בגלל האלימות.

כשנשאלה מה עשה לה בעלה, השיבה "לא זוכרת, תתנו לו תנאי וזהו" (עמוד 10, שורה 7). הוסיפה "מה שכתבתי באמרה זה אמת".

המתלוננת גם טענה שלאחר האירוע ביקשה צו הרחקה במשטרה.

בהמשך כשהתבקשה בשנית לתאר מה קרה במדויק לאור הנטען כנגד הנאשם (שתקף אותה בכך שגם דחף אותה וגם עיקם לה את היד), השיבה "ממש רק דחף אותי, אני סלחתי לו וזהו" (עמוד 11, שורה 3). בהמשך הסבירה, כי לאחר שפתח לה את הדלת במפתח, נכנסה פנימה וביקשה לסגור אחריה את הדלת, בעלה פתח את הדלת ודחף אותה ביד אחת. הוסיפה "אני לא רוצה לספר". אמרה שהיא לא זוכרת, שסלחה לו. כאשר נתבקשה להתייחס לטענתו שהוא מכחיש שדחף אותה, השיבה שהוא יכול להגיד מה שהוא רוצה, למה שהיא תשקר (עמוד 11, שורה 10). אישרה שלא היה נוכח מאן דהוא אחר באירוע.

לשאלה אם היא זוכרת שהשוטר אמר לה שאם היא לא באה למשטרה הוא יעצור אותה, השיבה "לא רציתי, כי ידעתי שיש לו תנאי ולא רציתי לסבך אותו" (עמוד 12, שורה 9).

כאשר נתבקשה להתייחס לטענה שהשוטר אמר לה שאם היא לא הולכת למשטרה הוא עוצר אותה עם אזיקים, השיבה "מה פתאום איפה הבדיחה הזאת, לא היה ולא נברא" (עמוד 12, שורה 16).

בהמשך טענה שאם היה רק דוחף אותה לא הייתה הולכת למשטרה.

כשנתבקשה לתאר כיצד עיקם לה את היד, כל שחזרה ותיארה שהוא פתח את הדלת של המטבח ודחף אותה (עמוד 12, שורה 23). הוסיפה שהוא פתח את הדלת בכוח ודחף אותה (עמוד 12, שורה 29).

כשנתבקשה שוב ושוב להדגים כיצד דחף אותה, עשתה תנועת יד שהתקיפה הייתה בידו ולא באמצעות הדלת (עמוד 13, שורה 25).

חזרה והדגישה שבגין הדחיפה לא הייתה מזמינה משטרה. הזמינה משטרה כי הוא לא היה בסדר הוא אלים (עמוד 14, שורה 10).

עד כאן פרשת המאשימה. זו הייתה עדת התביעה היחידה שהובאה לעדות.

פרשת ההגנה:

הנאשם והוא לבדו העיד להגנתו.

המדובר בנאשם יליד 1951, דהיינו כבן 70 שנה. פתח את עדותו הראשית בכך שטען כנגד אשתו שהיא כל הזמן מוציאה אותו מהבית, אומרת לו "שיעוף מהבית". הכחיש שדחף אותה או עיקם את ידה. לדבריו נחקר פעמיים במשטרה. איננו יודע קרוא וכתוב, אישר את חתימתו אך חזר והדגיש שלא קרא ולא יודע אם מה שנכתב נכון, אם לאו. חזר והדגיש שלא עשה למתלוננת כלום.

בחקירתו הנגדית, כשנשאל האם אשתו שקרנית הכחיש זאת ואמר במפורש "לא חס וחלילה" (עמוד 16, שורה 15). גם כשהקריא לו ב"כ המאשימה את הגרסה המפלילה של אשתו כלפיו, חזר וטען הנאשם ש"היא לא משקרת" (עמוד 16, שורה 18).

חזר והכחיש שדחף אותה.

בכך הסתיימה פרשת ההגנה.

לבקשת הסנגור דחיתי הדיון דחיה קצרה לסיכומים בעל פה לתאריך 19.10.21.

סיכומי המאשימה:

ב"כ המאשימה בסיכומיו ביקש ליתן אמון בראיות שהוצגו לפני בית המשפט, וביקש להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום (עמוד 19, שורה 11, הגם שיוחסה לנאשם עבירה אחת בלבד - תקיפה סתם של בן זוג).

חזר וציין באלו עובדות הודה הנאשם ובאלו כפר. טען שהמתלוננת ביקשה שלא להעיד כנגד בעלה ובכך לשיטתה לפגוע בו. ביקש לסמוך על הודעתה במשטרה שנתקבלה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות.

ב"כ המאשימה לא יכל שלא לציין שכל שהעידה המתלוננת בעדותה בבית המשפט לעניין התקיפה שהנאשם אך דחף

אותה.

ביקש שבית המשפט יעדיף את הגרסה שמסרה במשטרה בהודעתה שהתקבלה, על פני עדותה בבית המשפט.

טען שחיזוק להודעתה של המתלוננת במשטרה ניתן למצוא בתיק המוצגים. בדו"ח פעולה של שוטר שהגיע למקום שכתב מפי המתלוננת שאמרה לו שהנאשם דחף אותה, אף עיקם את ידה. כמו כן, הפנה לסרטון מצלמת הגוף של השוטר.

לדברי ב"כ המאשימה, ניתן ללמוד ולהתרשם מהסרטון, גם בסערת הרגשות בה נמצאה המתלוננת סמוך לאחר קרות האירוע.

באשר לנחזה ולנשמע בסרטון, בה נשמע השוטר אומר למתלוננת "אם את לא באה לתת עדות במשטרה אני אוזק אותך בכוח" (עמוד 20, שורה 20), טען ב"כ המאשימה שדברים אלו אינם רלוונטיים כלל למיוחס לנאשם בכתב האישום ולעבירה בה הוא מואשם.

עוד ציין בהקשר זה שהדברים לא היו אמורים להיאמר. טען שהשוטרים עשו את עבודתם ולקחו את הצדדים המעורבים למשטרה.

מנגד, ביקש שלא ליתן אמון בגרסת הנאשם. טען שגם הנאשם אישר בפה מלא שהמתלוננת איננה שקרנית ולא שיקרה. לדברי ב"כ המאשימה בהודעתו הראשונה במשטרה, טען הנאשם שהכל שקרים, בהודעתו השנייה טען שאשתו שקרנית ומתנהגת אליו רע (מורה על תיקון טעות הקלדה בעמוד 21, שורה 15, צריך להיות "בשקרים").

טען כי לאור הסתירות שמסר הנאשם מתבקש בית משפט לקבוע כי גרסתו איננה נאמנה. מנגד, כך ציין, ניצבת לה עדותה העקבית והאמינה של המתלוננת.

לאור יתר הראיות שבתיק המחזקות את עדותה, ביקש לקבוע כי הנאשם עבר את המיוחס לו בכתב האישום ולהרשיעו בעבירה שיוחסה לו.

סיכומי ההגנה:

בפתח הדברים, ציין הסגור שהמדובר אמנם במקרה לא מורכב, אך יש בו קושי רב ומלאכת בית המשפט איננה פשוטה.

לכאורה, כך טען, המדובר בגרסאות סותרות של בני זוג, כאשר כל צד טוען את גרסתו לאחר שחלפו עברו להם כשנה וחודשיים מאז האירוע.

טען שהתרשם שהמתלוננת אמנם זוכרת את הדברים, אך לא רוצה להתייחס אליהם.

לדבריו, המתלוננת סיפרה את הרקע לארוע בפרטי פרטים, אבל בנקודה הקריטית בחרה מטעמיה שלה שלא לפרט.

טען שאין כאן ראית חיזוק הנדרשת להרשעה על בסיס הודעה שנתקבלה לפי סעיף 10 א לפקודת הראיות. טען שהמדינה לא עמדה בנטל להוכיח החיזוק הנדרש.

עוד הוסיף, שכעולה מהסרטון שהוגש כראיה על ידי המאשימה עצמה, המתלוננת לא הייתה מעוניינת להגיש תלונה במשטרה, אלא אך להוציא את בעלה מהבית. השוטר, הוא אשר איים עליה, שאם לא תבוא למשטרה מרצונה, הוא ייקח אותה לשם בכוח.

עוד ציין הסנגור, שרואים בסרטון שהמתלוננת מפוחדת ואיננה מעוניינת להגיע לתחנה. לדבריו, בהמשך, השוטר אומר לה, שאם לא תבוא יש לו אזיקים ויעצור אותה. טען שהמדובר בעבירת איומים מצד השוטר כנגד המתלוננת. תחילה איים עליה שייקח אותה בכוח, אחר כך שיאזוק אותה באזיקים, כל זאת, שעה שהאשה לא הייתה מעוניינת לבוא לתחנת המשטרה ולהגיש תלונה.

הזכיר לבית המשפט שהמתלוננת עצמה הכחישה שהשוטר איים שיעצור אותה אם לא תלך לתחנת המשטרה, דברים שעומדים בסתירה מוחלטת לנשמע מסרטון מצלמת הגוף של השוטר.

טען שקיים קושי רב בעדות המתלוננת. העלה השערה שיכול להיות שהמתלוננת נדחפה מהדלת, בטעות לאחר שהנאשם ביקש לפתוח אותה. חזר והדגיש שהמתלוננת לא טענה שהנאשם עיקם את ידה, אלא שדחף אותה. גם ביקש ללמוד מפי המתלוננת שאמרה "הוא לא הספיק", שכוונתה הייתה שלא הספיק לפגוע בה.

טען כי המדובר בנאשם מבוגר שלא תמיד זוכר פרטים מלאים שקרו בעבר.

טען שהמדינה לא עמדה בנטל המוטל עליה כנדרש בפלילים להוכיח, שהנאשם תקף את המתלוננת בדחיפה ובעיקום ידה ולכן ביקש לזכות את הנאשם ולו מחמת הספק הסביר.

דין והכרעה:

דחיתי את מתן הכרעת הדין להיום, כדי לשקול את הדברים שקול היטב ולעיין במסמכים שהוגשו בתיק המוצגים, אף לצפות ולשמע בסרטון מצלמת הגוף של השוטר.

למעשה, המחלוקת בתיק זה הינה עובדתית במהותה, ועל בית המשפט לקבוע איזו מן הגרסאות שמסרו העדים, משקפת אל נכון את אשר ארע.

כידוע, סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות") קובע כי -

**"הערכה של עדות שבעל-פה ומהימנותם של עדים הם עניין של בית המשפט להחליט
בו על פי התנהגות העדים, נסיבות העניין ואותות האמת המתגלים במהלך המשפט"**

הכרעה במקרה שכזה נגזרת ממידת האמון שייתן בית המשפט בכל אחת מהעדויות, לאחר שהתרשם במישורין מהעדים שהופיעו בפניו, מאופן מסירת עדותם, משפת גופם ומהתנהלותם על דוכן העדים. הם שמאפשרים לערכאה הדיונית לעמוד על "אותות האמת" המתגלות בעדויות (ראו בעניין זה: ע"פ 312/67 **מרדכי נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פ"ד כב (2) 63, 71; ע"פ 2470/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (25.10.2015) וע"פ 2331/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (13.10.2015)).

במקרה דנן עם כל הכבוד למתלוננת לא ניתן להשתית הרשעה בפלילים על סמך גרסתה.

גרסתה לא היתה חד משמעית, לא נחרצת, לא ברורה.

כפי שעולה מפרוטוקול הדיון פתחה את עדותה בטענה שהינה מבולבלת בעקבות טיפול רפואי שעברה לאחרונה בבית חולים. בהמשך טענה, חזרה והדגישה כי איננה זוכרת את האירוע. רק לאחר שאפשרתי לב"כ המאשימה להציג בפניה את הודעתה במשטרה אישרה אמנם שחתמה עליה ומה שאמרה בה זו האמת.

אמנם התרתי לב"כ המאשימה להגיש את הודעתה של המתלוננת לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, למרות התנגדות הסניגור, אך עוד בהחלטתי ציינתי, כי לגבי משקלה של הודעה זו עוד אתייחס במסגרת הכרעת הדין.

אין עוד חולק כי איש לא היה מלבד הנאשם והמתלוננת באירוע עצמו.

סתירות מצאתי בעדותה של המתלוננת בפני בביהמ"ש. כך למשל, מחד, טענה שהשוטר התבדח כאשר אמר לה שאם היא לא הולכת איתו למשטרה הוא יאזוק אותה באזיקים ומאידך טענה בשלב כלשהו שדברים אלו לא היו ולא נבראו. הדברים עומדים בסתירה בעניינים מהותיים ביחס לנראה ונשמע בסרטון מצלמת הגוף של השוטר שהגיע לאירוע.

גרסתה המכחישה של המתלוננת לדברים אלו שנשמעו בסרטון, ברור שאיננה גרסת אמת. משכך, יש להתייחס בזהירות רבה ויתרה לעדות המתלוננת ביחס לדברים האחרונים שמסרה בעדותה בביהמ"ש.

משכך, יש להתייחס בזהירות יתרה לגרסת המתלוננת, שכן בבוא בימ"ש לשקול אם ניתן לבסס הרשעה בפלילים על סמך גרסתה יש להתייחס למידת האמון שיש ליתן לה. האמון רחב הרבה יותר מאשר האירוע נשוא כתב האישום, שכן בידינו ראייה מוסכמת אובייקטיבית על פניה והיא מצלמת הגוף של השוטר, הנראה והנשמע בה אין חולק.

הסרטון שהוגש בהסכמה על ידי ב"כ הצדדים במסגרת תיק המוצגים. זו למעשה הראיה הטובה ביותר הקיימת בתיק.

באשר לדברים שנאמרו על ידי השוטר למתלוננת, שאין חולק שנאמרו. ב"כ המאשימה לא יכול היה וגם לא טען אחרת. מעבר לעובדה שקשה היה לשמוע ולהאמין שכך שוטר מתייחס למתלוננת, בידעו שהדברים מוקלטים בנוכחות קצינת משטרה בדרגת פקד שלא מתערבת ולא מעירה לו על כך, הדברים גם יורדים לשאלת הזהירות הרבה שיש להתייחס לגרסת המתלוננת כנגד הנאשם.

אמת ונכון הדבר שלא כל מתלוננת רצה להגיש תלונה. אך ישנן דרכים ראויות וחוקיות לגבות עדות מהמתלוננת וברור, שלא בדרך שהדבר נעשה כאן. המדובר באיומים חמורים מצד השוטר כלפי המתלוננת. אין להוציא מכלל אפשרות סבירה שבמצב דברים זה אליו נקלעה המתלוננת נוכח איומי השוטר כלפיה לא ראתה ברירה, אלא כאנוסה להצטרף לשוטרים, להגיע לתחנת המשטרה ולהגיש תלונה כנגד בעלה, וקיים חשש שבתלונתה העצימה את הדברים, או לא דייקה בהם.

להסרת כל ספק, זיכוי מחמת הספק של הנאשם בתיק זה, איננו מבוסס על התנהגותו הבלתי ראויה על פניה של השוטר שהגיע למקום בדבריו למתלוננת. אך בהחלט משליך על הזהירות היתרה שיש להתייחס למתלוננת ובגרסה המפלילה, שמסרה כנגד הנאשם. וודאי, שזה איננו המקרה בנסיבות הענין ולאור האמור דלעיל. לסמוך על הודעתה במשטרה לפי סעיף 10א כפי שביקש ב"כ המאשימה לעשות.

זאת ועוד, מצפייה בסרטון עולה, שהמתלוננת טענה בפני השוטר, עת הגיע למקום שבעלה אף איים עליה. לא מצאתי בכתב האישום זכר לדבר זה. המאשימה עצמה כנראה לא האמינה למתלוננת בעניין זה ולכן לא העמידה את הנאשם לדין בגין עבירה זו, שהיא עבירה לא פחות חמורה מהעבירה של תקיפה סתם שיוחסה לנאשם בכתב האישום, והיא בלבד.

נכון שגם גרסת הנאשם איננה נקיה מספקות. יחד עם זאת, לא על הנאשם להוכיח את חפותו.

מה שקדם לאירוע, נעילת הדלת מבפנים אולי לא היתה ראויה, אך היא לא בגדר עבירה פלילית, לא היה זה בגדר כליאת שווא, הנאשם לא הואשם בה.

השאלה היחידה בתיק זה האם הנאשם תקף את המתלוננת בכך שדחף אותה ועיקם את ידה.

במקרה דן אינני יכול להעדיף את גרסת המתלוננת על פני גרסת הנאשם.

לאחר ששמעתי את העדויות באופן בלתי אמצעי, צפיתי בסרטון וגם שמעתי את הנשמע בו, עיינתי בכל החומר הראיתי שהוגש לי, נותר בליבי ספק סביר אם הנאשם דחף את המתלוננת ועיקם את ידה. קשיים כאמור נמצאים בשתי הגרסאות. לא בנמצא עד נטרלי מלבדם. הגרסאות אינן עולות בקנה אחד. אינני יכול לקבוע בנסיבות הענין שניתן, ראוי

וצריך להעדיף את גרסת המתלוננת על פני גרסת הנאשם.

לפיכך, החלטתי לזכות את הנאשם, אמנם מחמת הספק הסביר מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

רבות נכתב על סוגיית "הספק הסביר" ואין צורך לחזור ולהאריך בכך כאן. יש לזכור כי מצוות המחוקק בסעיף 34כב(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 היא ש"לא יישא אדם באחריות פלילית לעבירה, אלא אם כן היא הוכחה מעבר לספק סביר".

בע"פ 7220/05 נימר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (31.5.2007), נקבע בהקשר זה כי -

"היקפו של הספק הסביר נעוץ באיזון הראוי בין ההגנה על חזקת החפות לבין אינטרס החברה להתגונן מפני עבריינים, אולם במתח הקיים בין ערכים אלה, ניתנת עדיפות ברורה לכלל כי במקרה של ספק, עדיף זיכוי של האשם מהרשעתו של החף מפשע"

בפסיקה מאוחרת יותר, קבע כב' השופט מזוז בע"פ 2697/14 ניסים חדאד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (6.9.2016) -

"אדגיש רק כי מדובר בעקרון בעל אופי חוקתי הנגזר מזכות היסוד של האדם לחירות אישית (סעיפים 1 ו-5 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו), והנטל על התביעה להוכיח אשמה פלילית מעבר לספק סביר הוא אמצעי ראשון במעלה להתמודד עם החשש להרשעת שווא אשר עלולה לשלול מאדם שלא כדין את חירותו ואת שמו הטוב".

אפנהבעניין זה גם לספרו של השופט (בדימ') מיכאל לינדנשטראוס, **על הספק הסביר - סוגיות נבחרות** (תשס"ד) על האסמכתאות המובאות שם.

כאמור, נותר בליבי ספק סביר ומשכך, דין לזכות את הנאשם מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום מחמת הספק הסביר.

תכלית ההגעה לחקר האמת - אמת עובדתית ומשפטית

בידוע, כי בתי המשפט שואפים שהכרעותיהם בדבר אשמתם או חפותם של הנאשמים יהיו בהתאם למציאות העובדתית, אך אינטרס זה אינו עומד לבדו ונקבעו לו סייגים ואיזונים עם אינטרסים אחרים

אזכיר מושכלות ראשונים בעניין זה -

כבר נקבע על ידי כב' השופטת ביניש בע"פ 5121/98 טור' רפאל יששכרוב נ' התובע הצבאי, פ"ד סא(1) 461

"חשיפת האמת העובדתית הינה אמצעי מרכזי לעשיית צדק מהותי בפלילים... חשיפת האמת העובדתית היא מאז ומתמיד תכלית דומיננטית של דיני הראיות בהליך הפלילי... עם זאת, מעולם לא היתה חשיפת האמת מטרה מוחלטת או בלעדית של דיני הראיות, בהתחשב בקיומם של אינטרסים וערכים מתחרים הראויים אף הם להגנה. דיני הראיות מכירים, אפוא, בחשיבותו של הערך בדבר חשיפת האמת, אך גם ביחסיותו של ערך זה."

ובהמשך -

"מכלול הערכים והאינטרסים המשפיעים על עיצובם של דיני הראיות שלנו מחייבים מלאכת איזון, העלולה להוביל ליצירת פער בין המציאות כפי שהיא נקבעת על-ידי בית-המשפט ('אמת משפטית') לבין המציאות כפי שהיא ('אמת עובדתית')."

כאמור אינני יודע אם הגעתי לחקר האמת העובדתית במקרה דנן, אך וודאי שזו האמת המשפטית שחוש צדקי וצו מצפוני אומר לי להורות עליה.

סוף דבר הכל נשמע, הנאשם יצא מלפני זכאי מחמת הספק הסביר בדיון.

ניתנה היום, י"ג כסלו תשפ"ב, 17 נובמבר 2021, במעמד הצדדים